

Hire fusamodon, hogy a muskák jönnek;
A. tönkélüst már ma nem árt an ördögnek,
Egy ellen győzse a böjt és imádság
Ez a jó magyarok végtére belátat.

És megrémülve van a félornag népe...
Csapán csak egy falu nem esik kétségbe:
Mivelhogy ottan an orosz polgáraitak,
Ak a t y a f i a k r a nagy örömmel várnak.
S midőn közelgetek a kedves vendégek.
A falusiak mind eléből menének;
A bíró jár elöl, s an atyafiságot
Közelgetien, hönyn nyájas lepe vagyon.

Hanem majd roszul jár, - a mino mégis végre
Havran ölrös, kiván a csapás vére;
Savanyú lett lepe, minő a vadalma,
S szízeleset bár, de an mégis sok a l t x a.

Ere, an lett vége an atyafiságnak.
Hogy a bíróiak, rit jól megtanúsultak.
A jó roszságot havran özsö mellett,
Husz előfogasor riállítás mellett.

Hogy er is kézen volt, elindult a csapás,
De nem mino jött vig dal, - sirásvás alatt;
Eh! egy pár kulcsos siri mégis freyyen,
Nem is aris! csak a búcsú illy érzéreny.

Júliu perig a nap iszonyú megesen,
És hogy a foróság még gonoszabb legyen:
Fojtó hársz porral örvességg edik,
És a boldog kiűző megjárja fenéig.

Linég, fű a munka, s a nyelvet kivétel:
Tancoragva crammag mino egy jéges medve.
S karaktere' sokaj, mondvan: mikor látlak,
Elhaggon videre a hús kanacsarkának!

És nyers sölt, krompli, s zölő kengeri fars,
Falsa a rödben mino an orskalan állat;
Söt arisán zölő felpuffait mino a jót,
Savanyú vágta magar, - es jó nélkül megholt.

Armban minderrel nem gondolt a csapás,
A ki el tovább megy, a ki meghal marad.
Men olró ar ember! hi' úgy is van annyi;
Hogy most is néjének kell egy más felpalm.

A fuvárosok köis egy ifjú ember volt,
Kepe gömbölyű is faló is mino a hód.

Eredeti Kézirat Tompásot. Szombatában
csak vállortáfolhat jelenhelt meg.

Vegye a tavasz is megérkezett zöldre:
Meypendül a kapa, - nyílnak a főlőben.

Jano is kiballag, - s hogy megter eszre:
Elállt keme hája, megalszik a vére,
Ajtaja kinyitva.... arsan meg világ van
E regyesen gyermek-sírókás a háiban.

Belépett az ajtóba... hát nagy öröme
Nagy ellopok kezes pajára ösmere;
De aris hallgatott.... bura bámulásba
Nyilasorván öröme és fájdalom nála.

Még is egy farsétylat elt az ajtó mögött
Hogy eszeveszette magát, hát köhögött;
De az affony unván ott a csendességén,
Imogy vére auras nagy merésen véget:

Hát, tán nem is ösmert már engem? ártorom
Meg hisz ott se monda hogy az isien korom!
Sora arisan farsat, bejárnak nagy fölvet
Aras most egy jó hó sem ezentek köled!

De Jano ezent hó volt a hallgatásban,
S örömlenem, inrább félénken minis báran;
Keme elralmasina a muszái keze:
Talált is de forral kisebb helyese.

Honnan denül ez a kis muszái trombita
A felett közzötök ejen nem lesz vita.
Majdha felvő, s Jano jól nyakpistott orap.
Aras tán ráösmert: hogy ki volt az apja?

T.

MAGYAR
TUDOMÁNYOS AKADEMIÁ
KÖNYVTÁRA